

GIJ ZULT NIET DOODEN

DOOR HÉLÈNE LAMAN DE VRIES.

MET een stapeltje schoone handdoeken op haar arm kwam Mary de kamer binnen. De tusschendeuren naar de achterkamer stonden open — een tochtscherm was er vóór gezet. In het langsgaan speurde Mary even haar schoonzuster, die aan de tafel medicijn liet druppelen in een glas water. Peter had zeker weer een pijnaanval gehad. Mary zag, hoe Clara met het gevulde glas in de eene hand en het medicijnfleschje nog in de andere in de richting van het bed liep en ze haastte zich naar de linnenkast, om vlug de wasch te bergen en naar haar man te kunnen gaan.

Toen hoorde ze een hevig geritsel, het geluid van brekend glas.... een angstkreet van Clara: „Peter!”.... een heftige snik.... „O, wat.... wat wil je?.... Nee.... o Peter, née.... dat is zonde!”

„Zonde.... zonde.... als je half gek.... Dit is de hel!.... En er is geen eind aan.... alleen dáárdoor....”

„Maar je mág niet... je mág niet... O Peter, luister naar me... De ziel van een... van een... Je zou nooit... je ziel zou nooit rust hebben!...”

Een harde, korte lach, als een kreet: „Dat staat zeker in de Bijbel!....” Elk woord was een mes, dat sneed.

Mary zakte neer op een stoel naast de tafel, waar het waschgoed over heen gleed. Ze klemde zich aan den rand, ijskoud haar vingers. Droomde ze?.... Weer die zachte stem....

„De Bijbel is God's Woord.... O, Peter, geloof het toch! God zal je lijden vergelden, als je maar geduldig.... geduldig.... Hij zal je verlossen.... God is Liefde....”

„Liefde!....” O God, die schorre snik!

Stilte. Mary, met een slap, loom gevoel door haar geheele lichaam bleef roerloos, hangend over de tafel, waaraan ze zich klampte. De stilte suisde.... alleen bonzend, bonzend haar hart.... verder was ze als dood.

Eindelijk trok ze zich op. Met doove beenen liep ze naar de kast, die ze moeizaam opende, en op goed geluk stopte ze het witte stapeltje tusschen het goed.

Toen sloop ze de kamer uit en naar boven.

Haar hersens waren dof en suf. Ze liep maar door, de trappen op, tot den zolder, waar ze ging zitten op een kist. Strak staarden haar oogen.

„Jaantje heeft weer het waschgoed te dicht op elkaar gehangen”, dacht ze, maar ze vond geen kracht en ook geen wil om op te staan en de stukken van elkaar te schuiven. Ze keek er slechts naar. „Het hangt op